

Nr 270.

Av herr **Vahlstedt**, om förbud mot offentliga boxningstävlingar.

Under de senast gångna decennierna ha betydande omvärderingar skett av mycket. De obligatoriska slagsmålen på auktioner, danstillställningar och bevaringsmönstringar ha nästan försvunnit, och dylika hjälte-dater stå icke längre i hög kurs hos någon förutom möjligen hos tatarligorna. Kejsaren eller kungen, som är eller anses vara skulden till slagsmål emellan nationer, blir icke längre en glorifierad hjälte utan drives ofta i landsflykt. Och för att om möjligt förhindra slagsmål emellan nationerna ha flertalet stater bildat nationernas förbund, i vars råd Sverige är representerat och för vars uppehållande vårt land offrar betydande penningebelopp.

Samtidigt med ovannämnda strävanden i rätt riktning tillåtas offentliga föreställningar, s. k. boxningstävlingar eller boxningsuppvisningar, där slagsmål under förråande former förekomma, och vid vilka slagsmål de tävlande icke sällan slå varandra sanslösa, varjämte fara förefinnes att — såsom skett i ett av våra grannland — striden slutar med någon av de tävlandes död.

Den, som icke har någon närmare kännedom om boxningstävlingar, är givetvis benägen för det antagandet, att dessa osympatiska tillställningar icke kunna samla en talrik publik, och att deras skadegörande verkan därför ej är av större omfattning. Ett sådant antagande är emellertid fullständigt felaktigt. Vid den senaste stora boxningstävlingen i Stockholms cirkus, vars resultat skulle bli grundläggande för uttagningarna till den »landskamp», som den 27 dennes skall äga rum i Kristiania, var denna stora lokal, såvitt undertecknad kunde döma, fylld till sista plats och detta trots att biljettprisen gingo upp till fem kronor på dyraste plats. Det bör nämnas till heder åt kvinnorna, att dessa voro ytterst fåtaligt representerade. Och att publikens stora flertal ej gått till föreställningen av samma anledning som undertecknad, det märktes på de våldsamma bifallsyttringar, varmed publiken på mycket få undantag när hyllade slagskämparna, när någon av dem kunde bestå sin motståndare en grundlig misshandel. Ej sällan föll publiken i en slags extas, vilken torde kunna jämföras med den, som förekommer å de s. k. tungomålstalarnas möten.

Det synes vara uppenbart, att den, som vill värna om hyfsade seder, sunda nöjen och en idrott, som avser att skapa själsligt och kroppsligt sunda och starka människor, han måste på det kraftigaste motarbeta berörda tillställningar.

Med glädje har undertecknad också sett den opinion mot boxningen, som senaste höst igångsattes av Göteborgs socialdemokratiska ungdoms-klubbar, och till vilken opinion ett flertal ideella föreningar anslutit sig.

Det effektivaste medlet att förhindra boxningstillställningarna är dock givetvis ett fullständigt förbud mot alla sådana tillställningar.

På grund av det, som jag i ovanstående motivering anför, får jag härmed vördsamt anhålla,

att riksdagen ville besluta förbud mot alla offentliga boxningstävlingar.

Tillika får jag vördsamt anhålla,

att vederbörande utskott måtte, om min motion tillstyrkes, utforma den för berörda förbud erforderliga lagtexten.

Stockholm den 21 januari 1924.

Carl Vahlstedt.
